



Tømrermester Jens Møller og hustru, Jensigne Møller, Hjembæk, kan torsdag den 1. april fejre guldbryllup.

Jensigne Møller er født i København, hvor hun i ungdommen blev kontoruddannet. Det var ikke videre »indviklet« at blive nærmere kendt med Jens Møller, eftersom de to er kusine og fætter, og for de 50 år siden stiftede de hjemmet i Hjembæk. Jens Møller, som til oktober runder de 75, er født i Skamstrup, men havde det meste af sin barndom i Tornved. Tømrerfaget lærte han i Mørkøv og supplerede sin uddannelse et par steder inden han etablerede sig som selvstændig. Der blev oparbejdet en solid og blomstrende virksomhed med mange ansatte og i en årrække tillige kompagniskab med tømrermester Otto Illermann Larsen, Jyderup. Mange større og

mindre bygningsværker vidner om Jens Møllers dygtighed og akkuratelse, f. eks. skoler, »Lejerbo« i Jyderup, og mange, mange andre byggerier.

Fru Møllers kontoruddannelse kom i høj grad virksomheden til gode, idet alt regnskabet sorterer under fru Møller, ligesom hun i mange år har været kasserer for menighedsrådet.

Jens Møller har haft en række tillidshverv, bl. a. har han været formand for Hjembæk forsamlingshus, næstformand for Venstreforeningen og i vandværkets bestyrelse. Han er stadig formand for garantforeningen.

I denne tid er Jens Møller travlt beskæftiget med at ombygge og modernisere et hus på Solholm i Svinninge, og når det står færdigt, vil ægteparret flytte hertil fra Hjembæk.

SS-T 273-76

Afskrift af båndoptagelse med:
fhv. Tømrermester: Jens Møller
Kildestræde 2
4520 Svinninge

Interviewer: Solvejg Christensen
Havevang 10, 2. th.
4300 Holbæk.

Forkortelser: Jens Møller: J.M.
Solvejg Christensen: S.C.

Båndoptagelsen er foretaget den 10. august 1983.

Afskrivning af båndoptagelsen er foretaget af:

Solvejg Christensen.

Emne: Egen virksomhed.

Avisomtale af guldbryllup

Barndom, ungdom og læretid

Jens Møller: Jeg er født den 6 oktober 1901, mine forældre, eller min far var træsko-
mand i Skamstrup, og jeg er døbt i Skamstrup kirke af den daværende pastor Wegener,
der senere blev biskop på Lolland Falster. Som 10 årig solgte mine forældre ejendom-
men i Skamstrup, fordi det blev fabriksarbejde at lave træsko, så man som håndtæsko-
mager ikke kunne eksistere ved det.

De solgte så ejendommen og købte landbrug i Tornved, hvor de byggede og begyndte at
være landmænd der. Som 14 årig blev jeg konfirmeret i Holmstrup kirke, og mit ønske
har altid været at blive tømrer, og den 1. maj 1916 kom jeg i tømrerlærer hos tømrer-
mester Jens Nielsen i Frydendal gammel skole. Det blev en begivenhedsrig læretid jeg
fik der, fordi den første verdenskrig rasede, og et af problemerne var jo, at vi for at be-
vare selvstændigheden måtte have sikringsstyrken inde samtidig med at sønderjyderne
blev tvunget ind i verdenskrigen på tysk side. Det resulterede i, at mange unge sønder-
jyder flygtede her til Sjælland, og omkring lærestedet, - mit lærested - kom 2 unge
håndværkere som var flygtet for at undgå tysk tjeneste. Det blev meget interessant at
tale med dem, og opleve forventningen om at Sønderjylland skulle indlemmes i Danmark
igen, tilbage til Danmark igen, og jeg mindes den januar aften da der var indkaldt landet
over, til at sønderjyder skulle rejse tilbage og stemme. Det var en streng vinternat, men
begejstringen var over os der var berørt af forholdene. Og jeg mindes ligeledes den 11.
juni 1920, da Kristian den tiende red over grænsen og indtog Sønderjylland. Imidlertid
var min læretid afsluttet og jeg aflagde svendeproeve hos svendeproevekommissionen i
Jyderup, og fik min prøve godkendt med ros.

Så kom vi ind i eftertiden efter verdenskrigens afslutning i 1918, og pengarusen som
havde raset over det ganske land, afsluttede med det stik modsatte, så man fik en ned-
gang i alt erhverv, og det skete også indenfor tømrerhåndværket, så på 3 måneder, fra
august 1920 og til november 1920, blev omkring ved 60 % af de daværende håndværkere
arbejdsløse på grund af økonomisk miskredit her i landet. Der skete det, at der i 1921
skete et krak i Amerika, økonomisk krak, og det medførte et krak der rullede ud over
Vesteuropas lande, således at jeg, som i læretiden havde arbejdet sammen med 2 unge
tømrersvende, der havde vandret ned igennem Europa, fandt ud af, at det skulle jeg
også prøve, men da jeg var blevet svend, var det umuligt og komme igennem, man øn-
skede ikke og se danske håndværksvende der var højt anerkendt, ned igennem Tyskland,
fordi man i Tyskland også havde haft et økonomisk krak. Så det kneb med at få arbejde
her hjemme, men det nåedes alligevel, så for at få arbejdet i gang, købte regeringen
jord, blandt andet fra Bjergbygård, der blev udstykket, og der fik jeg så beskæftigelse
med at lave nogle huse der, statshuse, Men ønsket om at komme ud og se verden var
ikke forbi, så i 1924, fik jeg arbejde i Sønderjylland i Sønderborg, og det var et herligt
sted at arbejde, og opleve at stå på Dybbøl banke og se ud over det genvundne land. Jeg
mindes en tidlig sommermorgen jeg stod der oppe og så ud over landet der lå under mig,
og jeg føler i dag, den bevidsthed og den rørelse der gik over mig, at se ud over det
land, som vi havde fået tilbage, og som havde været misrøgtet i tysk tid.

Håndværksmester i Hjembæk

Men hele tiden havde jeg søgt at uddanne mig til at blive selvstændig håndværksmester,
og i 1922 blev jeg så forlovet med min nuværende kone, og efter nogle studieophold på
håndværkerskolen i Hillerød, besluttede vi så at begynde som selvstændig håndværker i

Hjembæk, og jeg købte så en ejendom der oppe som jeg mente kunne bruges til det, og startede som selvstændig håndværker den 25. april 1925.

Nu var jeg jo spændt på om det kunne gå, så jeg startede alene, og så indvilligede min forlovede i at vente på mig i et år, det gik efter ønske ret godt, og den 1. april 1926 blev vi viet i St. Johannes kirken i København. Min første opgave i Hjembæk var at bygge et nyt stuehus til Haraldsgården. Den nuværende ejer er Henrik

Christensen. Det lykkedes mig at blive anerkendt for mit arbejde der, så der fulgte arbejde efter stadig, og det gik således, at der var rigeligt, mere end rigeligt til mig selv og en ung mand.

Aggersvold

Og tiden gik, og ret store og mange mindre opgaver blev det min opgave at løse, blandt andet blev jeg håndværker på Aggersvold for den daværende Godsejer S. A. Tim, han brugte mig til mange opgaver igennem de 40 år jeg virkede der som håndværker på Aggersvold.

Hafex, Beauvais, De gamles hjem i Hjembæk og 15 funktionærboliger på Nyvej, Svg.

Men mange andre opgaver blev mig til del, blandt andet byggede jeg i 1936-1937 de GI. Hjem i Hjembæk. Der var megen diskussion om, hvor det skulle ligge, for Svinninge var begyndt at vokse fra og være nummer to by i sognet blev det nummer et, på grund af store udvidelser, blandt andet fordi at Beauvais, nej man startede med og på grund af, igennem krigsårene hvor der blev opbygget ret store frugtplantager i Vestsjælland, og da krigen var afsluttet, så skulle man til og afsætte frugten, og de mange små plantager var ikke leveringsdygtige nok, og man enedes så om indenfor frugtavlerne at starte en koncentration, og byggede en opbevaringscentral for dansk frugt. De startede, og man byggede det store frugtlager, men det gik ret hurtigt tilbage med salget, for der var konkurrence syd fra, så det blev økonomisk vanskelig at drive det, samtidig skete der det at Beauvais, der havde kontor og filial, eller værkstedsfabrikationer i oppe omkring Lyngby, men på grund af den stærke udvidelse af København, især nord på, blev det for trangt, og man prøvede så og købte så frugtcentralen her i Svinninge, og begyndte produktionen af deres produkter, her i Svinninge og omegn. Det medførte en voldsom udvidelse af indbyggerantallet i Svinninge, fordi at de mange ansatte flyttede med herud, men så skulle man samtidig skaffe boliger, og det faldt så i min lod at være med at bygge 15 funktionærboliger for Beauvais på Nyvej og Parkvej i Svinninge.

Hjembæk Forsamlingshus´ aktiviteter

Solvejg Christensen: Hvordan har du så haft muligheder for at få forbindelse med forsamlingshuset i Hjembæk (du sad jo i bestyrelsen ikke).

J.M.: Jeg var, eller vi var nærmeste nabo til forsamlingshuset i

Hjembæk, og da vi lå der så tæt, kunne vi jo ikke undgå at følge lidt med i hvad der skete i Hjembæk forsamlingshus, og der var ret mange aktiviteter dengang, de mange småforeninger som Hjembæk sogn havde, havde jo deres møder og generalforsamlinger og underholdningsprogram, blandt andet foredragsforeningen, og lidt - hvad hedder det -

S.C.: Ungdomsforening?

J.M.: Hvad hedder det, maskerade? - og forskellige foreninger enedes så om, og især idrætsforeningen begyndte at holde dilettantforestillinger, og det var udelukkende loka-

le kræfter, og det medførte jo at vi skulle hen og se hvad der foregik. Og samtlige politiske foreninger havde deres møder, og det skulle vi jo også hen og se, det var jo alt sammen i de små lokale foreninger der havde deres møder og sammenkomster, og som unge i Hjembæk, da vilde vi jo gerne være med, og på den måde kom vi i nogen kontakt, og så kom vi, den gang havde man jo en fast vært der, og dem var vi personlig kendt med, og havde lidt sammenkomst med, Ingeborg og Thorvald hed de. Og så på en årlig generalforsamling blev der spurgt, hvorfor ikke jeg var med, og så listede jeg der over, og det resulterede i at jeg blev valgt ind i bestyrelsen, og det blev jeg så ved at være igennem 39 år, og endte så som formand for forsamlingshusets drift.

Strid med skolen

Og, nå, så kom problemet der omkring ved 1937, da vi fik de nye skolelove, der forlangte at, eller medførte at der skulle være gymnastiksale og øvelseshus ved skolerne. Da havde vi jo det at salen i Hjembæk forsamlingshus var igennem mange år blevet benyttet som gymnastiksal for Hjembæk skole, da de lå ved siden af hinanden kunne det lade sig gøre, men så skete der det, at man kom, der kom nye kræfter, nye lærerkræfter til Hjembæk skole, og man var fra deres side interesseret i at få egen gymnastiksal, og så opstod der en strid indenfor sognets beboere og den nye førstelærer, der var interesseret i og få skolen derop, og så kom jeg så lidt med i den strid, fordi jeg var interesseret i og bevare forsamlingshuset, og det gjorde det økonomisk muligt for forsamlingshuset og køre rundt. Men der skete det at den nye lærer vilde have alle de funktioner som forsamlingshuset havde, foredragsforeningen, at det skulle foregå oppe i den nye gymnastiksal, og det kunne jeg ikke rigtig forenes med, så vi kom lidt i modstrid med hinanden, og det bevirkede at der blev gjort forskellige forsøg fra sognerådets side, for kombination, så det hele kunne gå under et, men under forsamlingshusets drift, for at bevare muligheden for sognets befolkning at møde i befolkningens eget forsamlingshus, at man ikke skulle op og tigge førstelæreren om og få lov til og bruge den, forsamlingshuset, eller i det tilfælde gymnastiksalen til deres sammenkomster indenfor sognets område.

Hytten i Hjembæk, Komtesse Lerche, pastor Ørning, Lærer Christiansen

S.C.: Der er noget med Hytten i Hjembæk.

J.M.: Ja.

S.C.: Har du bygget Hytten.

J.M.: Nej, dethar jeg ikke, der.

S.C.: Har detnoget forbindelse med komtesse Lerche.

J.M.: Ja, dethavde det.

S.C.: Var det på samme måde som de gl. Hjem. Det blev finansieret.

J.M.: Ja, det havde det. I 1925 1. juli, tror jeg det var, kom Pastor Ørning til Hjembæk kirke, og hans kone var norsk godsejerdatter- og hvad skal jeg sige - havde det ved sig, at hun meget godt kunne enes, eller havde meget god samklang og samarbejde med Komtesse Lerche på Sølyst. Komtesse Lerche var jo en datter af den gamle lensgreve på Lerchenborg. Og der blev et godt samvirke imellem fru pastor Ørning og Komtesse Lerche, men samtidig med førstelærerparret lærer Christiansen i Hjembæk skole, lærerparret lærer Christiansen var forsanger, kirkesanger, kordegn, og fru Christiansen var orgelspiller eller- hvad hedder det?

S. C.: Organist?

Fru Møller: Organist.

J.M.: Organist for Hjembæk kirke, og det bevirkede et godt samarbejde imellem de 4

mennesker, Komtesse Lerche, fru Ørning og fru Christiansen og lærer Christiansen. Så skete der det, da anden verdenskrig var brudt ud, at folk var begrænset fordi, at der kom så mange restriktioner i dagligdagen, og ved et par sammenkomster imellem de 4 før nævnte kom det på tale, at man, det var godt med et ungdomshjem i et sogn, man havde set det der skete i byerne, og hvor man samlede de unge til samvær i lokaler rundt om i byen, og ønskede så at få et sådan lokale i Hjembæk, opstod, samtidig med skete der det, at en ældre mand malermester i Hjembæk, der boede der hvor Hytten senere blev, døde ret pludseligt, og der var ingen arvinger, og så enedes man om, eller Komtesse Lerche købte det gamle hus og malerværksted, og man indrettede så de små lokaler til at samle byens ungdom i, og det blev en succes, men udelukkende på grund af at fru Christiansen og lærer Christiansen ofrede 5 aftener om ugen til at underholde de unge mennesker i Hytten, Senere da det gik så godt, blev man klar over, der var brug for lidt opgaver for de unge mennesker, så man indrettede, eller opførte en lille træbygning, hvor der kunne blive lidt husflid, og det gik godt i flere år derefter. Og vi var en kreds af familier i Hjembæk, der blev anmodet fra Komtesse Lerches side, om man vilde give en ugentlig ting til lidt kaffesamvær i Hytten, og vi var en halv snes familier som havde hver en aften hvor vi leverede kaffebrød til kaffen dernede, og Komtesse Lerche havde på en eller anden måde, der var jo kaffe rationering, fået fat" i en stor ration kaffe, som så blev deponeret i Hjembæk, i køkkenet dernede, og så var det sådan at fru Christiansen, hun havde ansvaret for det. Komtesse Lerche sørgede for service i form af lidt brugt service, der kom fra Sølyst og dernede. Og i flere år så var der en ugentlig aften, hvor hun leverede -

S.C.: Du var ved at fortælle noget om en dame der hjalp med at levere nogle fødevarer til underholdningen derovre, eller til bespisningen.

J.M.: Ja, nå, ja det var den her kreds af damer.

S.C.: Ja.

J.M.: der gik ind på en aften om ugen og levere brød til kaffen, nå ja, og Komtesse Lerche havde jo samlet kaffe sammen, sådanne at man kunne lave kaffen dernede, så det var bare brødet det drejede sig om.

S.C.: Ja.

J.M.: Og det gik udmærket, og samtidig så blev jo sløjdlokalet bygget, og jeg selv var lærer for de unge mennesker, og vi havde det herligt, og som afslutningen for de timer i sløjd, så samledes vi ved et kaffebord, og så var der altid nogen der foreslog at vi skulle synge lidt, og så kom højskolesangbogen i brug, og der blev sunget så det var som om at taget det løftede sig af huset. Så det er for mig kære minder og genopleve, eller huske. Men så skete der det at en skønne dag blev lærerparret Christiansen for gamle og kunne ikke magte opgaven, og ingen ville overtage opgaven, den var for bunden. Der var ingen af de unge lærekræfter, der kom til, der ville overtage opgaven. De ville ikke ofre deres 5 aftener om ugen, og sidde dernede og stifte fred imellem de unge gemytter.

S.C.: Hvor mange lærekræfter var der til f.eks. aftenskolen, hvor du underviste i sløjd.

J.M.: Ja, der var ikke andre jeg, der var ingen andre lærerkræfter, altså læreparret de underholdt de unge mennesker som ikke deltog i sløjdlokalet, og der var så pigerne. De havde lidt håndgerning med og spil af forskellig art, sådan at et par timer gik meget let, og så før kaffen så var der så nogen, det gik på tur, nogen af de unge piger, de havde køkkentjeneste og lavede kaffen.

Foredragsforening

S.C.: Nu oppe i Hjembæk, I har jo haft andre former indenfor det kulturelle, hvor du også har været med i.

J.M.: Ja.

S.C.: Var der ikke nogen foredragsforening.

J.M.: Jo, der var igennem mange år foredragsforening, og der har jeg også været med i bestyrelsen, og det gik godt længe, indtil fjernsyn og radio tog magten fra det hele.

Besættelsen, indsamling til Norge

S.C.: Vildt mene, at de år hvor vi havde krigen, at det var et bedre samlings tidspunkt end senere.

J.M.: Ja, absolut, absolut.

S.C.: Der var flere deltagere før.

J.M.: Det var sådanne der under besættelsen, at sognefællesskabet blev meget bedre, man samledes mere om enkelte opgaver, blandt andet havde vi, det var i pastor Niensens tid, han var noget af en foregangsmand, og man fik så at vide, nøden, eller altså, livsmulighederne i Norge var meget trange, og man blev så enige om, at samle ind, fødevarer, eller økonomiske midler, og det skete nogen gange at man havde en sommersøndag i præstegården, hvor der var stillet forskelligt an rundt omkring imellem præstegårdens gamle bygninger, hvor man havde boder, hvor ungdommen kunne handle og der var fiskedam og så videre. 'Og et år havde man lånt min værksteds-kakkel-ovn og sat den ned i gården, og sat et rør på, og så fyrrede vi med træaffald fra værkstedet, og frk. Godskesen stegte æbleskiver en masse, og så kunne man gå hen og købe et glas saftevand og spise æbleskiver til.

S.C.: Det var egentlig en god form for indsamling.

J.M.: Ja.

S.C.: Gav det så godt.

J.M.: Ja det gjorde det, det var sådanne, at ret mange, en del ikke særlig velsituerede kom og vendte deres pengepung, bunden i vejret, og hældte, altså hele beholdningen ud i bøtten. Og jeg mindes engang at bøtten kom hen til godsejer Tim, og han rev og flåede lidt i lommen, og han kunne ikke finde sin pengepung, men langt om længe fik han fat i en slunken tegnebog, og han lukkede den op og alt hvad der var i den det røg ned i bøtten, og sådan var samværet, meget hyggeligt.

S. C.: Der er jo mange foreninger og mange klubber der er oprettet alene under besættelsestiden.

J.M.: Ja.

S. C.: Havde I andre foreninger og klubber der er oprettet alene under besættelsestiden.

J. M.: Ja.

S. C.: Havde I andre foreninger og klubber under det, læsekreds og sådan noget som I også havde noget med.

J.M.: Nej, det kan jeg ikke erindre, vi havde de her lokale foredragsforeninger, og så havde vi de her ugentlige sammenkomster hovedsagelig i præstegården, hvor man samledes og drøftede hvordan man skulle arrangere indsamlinger af fødevarer, der kom røgede kød og flæsk, pølser og kurve fulde af købmandsvarer som så blev samlet sammen og sendt til Norge.

S. C.: Jeg ved at pastor Nielsen i Hjembæk.

J. M.: Ja.

S. C.: Han var foregangsmand for læsekreds, blandt andet i Svinninge.

J. M.: Ja.

S. C.: Og det var derfor jeg havde tanken, at der også var en i Hjembæk hvor han boede.

J. M.: Det erindrings jeg ikke, ikke af nogen betydning.

S. C.: Der har ikke været noget-

J. M.: Nej, ikke af nogenbetydning.

S. C.: For eksempel præstegården.

J. M.: Ja, vi havde vel lokale møder i præstegården, men ikke så meget.

Forholdene som tømrermester

S. C.: Har der været, dengang du blev tømrersvend, hvordan var lønnen dengang tømrer Møller, i forhold til dem der går i lære i vore dage.

J. M.: Ja, jeg fik kost og logi og intet andet.

S. C.: Det var en stor løn, på de tider.

J. M.: Det var som forholdene var, man boede hos sin læremester, 3 år, så fik man kost og logi, og ja, så ens forældre måtte så se om de kunne klare lidt tøj til en, sådan var vilkårene.

S. C.: Hvordan ser du så på det, da du selv blev tømrermester og skulle have en lærling, hvordan var tiden så ændret.

J. M.: da var det omtrent det samme, vores første lærling boede hos os, jeg kan ikke huske hvor meget han fik, lidt om ugen, men det var meget lidt.

S. C.: Han fik ikke så stor en ugeløn.

J. M.: Nej, det fik han ikke, det var meget lidt.

S. C.: Hvornår begyndte den rigtige opsvingi lærlingelønnen, var det omkring halvtreds.

J. M.: den begyndte midt i fyrrene vel, efter krigen.

S. C.: Hvor meget fik man så den gang.

J. M.: Ja, det kan jeg sørme ikke huske.

S. C.: Det var ikke de store summer

J. M.: Nej, mon, jeg tror det drejer sig om godt en snes kroner om ugen.

S. C.: Ja, så kunne jeg godt tænke mig og spørge dig tømrer Møller, hvad skulle du lave som svendestykke.

J. M.: Ja, det var en trækonstruktion, et såkaldt hængeværk, hvor det var sådan at man ved hjælp af nogen træstykker skulle lave en frit bærende drager, sådanne så den ikke sank ned.

S. C.: Ja, hvad laver man så i svendestykke i dag, er det forandret ret meget.

J. M.: Det er det ikke, det er omtrent det samme, dengang trak man lod om en vis portion opgaver, nu er det vidst nok ens for alle, men dengang da var det jo forskellige der lavede dem, og så kunne man træffe og skulle lave et stykke trappe, eller et stykke tagkonstruktion.

S. C.: Der var også noget med at I gik på teknisk skole samtidig med at I var lærlinge.

J. M.: Ja, klokken 7 fem gange om ugen startede vi der, fra 7 til 9, og så.

S. C.: Og så alle 3 årene

J. M.: Alle 4 år.

S. C.: Alle 4 år.

J. M.: Alle 4 år ja.

S. C.: Hvor langt havde du så til teknisk skole, der må have været et godt stykke vej.

J. M.: Nej det havde jeg ikke, for, ja jeg havde vel en halv kilometer, jeg boede hos min læremester, og han boede i Frydendal gamle skole, nu ved jeg ikke hvor kendt du er derovre.

S. C.: Ikke så godt så jeg ved hvor den ligger.

J. M.: Nå, du ved vel måske hvor Hallen ligger, Mørkøv hallen ligger.

Dødsfald

Forhenværende tømrermester Jens Møller, Kundby Ældrecenter, er efter lang tids tiltagende svagelighed død, 90 år.

Jens Møller var født i Skamstrup og lærte tømrerfaget i Frydendal. Senere havde han arbejde i Bjergby og Sønderjylland, inden han i 1925 nedsatte sig som mester i Hjembæk.

Jens Møller oparbejdede en solid kundekreds og havde flere større arbejdsopgaver. Han nåede at fejre 50-års jubilæum, inden han afstod virksomheden. Sammen med sin kone, Jensigine, med hvem han blev gift i 1926, flyttede Jens Møller derpå til Kildestræde i Svinninge.

Afdøde har været formand for Hjembæk Sogns Garantforening, i bestyrelsen for Hjembæk Forsamlingshus og i en årrække brandfoged og vurderingsmand i en brandforsikringsforening. Jens Møller gik meget op i slægtsforskning og rejste en del. Han og hans kone underholdt i pensionistforeninger med rejseoplevelser og film.

I 1983 mistede Jens Møller sin kone, og for et par år siden måtte han flytte ind på Kundby Ældrecenter. Han efterleves af to døtre og en søn, der alle bor i Jylland.

KF 9/9-92

S. C.: Ja.

J. M.: Og så lige bag ved der, og så var der teknisk skole nede på Stenhøj, nede lige i krydset hvor Svinningevejen og Holbækvejen krydser der, i den ene ejendom der.

S. C.: Ja.

J. M.: Der var teknisk skole oppe oven på der.

S. C.: Jamen det var ikke længere end du kunne gå, for det var vel småt med cykler i den første tid.

J. M.: Ja, det var det, det var det jo, men derfor kunne jeg jo gå.

S. C.: Og så har du haft din egen virksomhed i 38 år sagde du.

J. M.: Nej, jeg har haft min egen virksomhed i 52 år.

S. C.: 52 år.

J. M.: Ja.

S. C.: Ja, men det er sandelig også en pæn årrække.

J. M.: det er da et stykke tid.

S. C.: Ja, du må have udtjent din elevtid.

J. M.: Ja, det er også det for jeg ikke vilde mere da jeg holdt op, da jeg flyttede her hen, når man kommer og siger om ikke jeg kunne lave noget, nej, der er nok unge, så jeg skal ikke have noget af og tage arbejdet fra dem.

S. C.: Du føler, nu har du udtjent.

J. M.: Ja, jeg har gjort det jeg kunne.

S. C.: Ja, så kan du nøjes med det, der er til eget privatforbrug.

J. M.: Ja ja. Det sidste jeg lavede, det var da vi lavede det her I stand, så vi kunne flytte her ned.

S. C.: Ja, men så sparede du jo også en udgift.

J. M.: Jeg måtte da betale skat af det.

S. C.: Måtte du virkelig det.

J. M.: Ja det måtte jeg.

S. C.: Ja, man skal jo betale skat af alting.